

дѣ основателно образование въ института на благороднитѣ дѣ-
вици въ Москва. Тя толкова свободно знае английския езикъ,
колкото и родния си; неотдавна тя е прѣвела и напечатала
„Логиката“ на Стюарта Милля. Българскитѣ журнали и вѣст-
ници съдържатъ тѣй сжщо, статии отъ г-жа Каравелова за об-
разованието на женитѣ и, както казватъ, тя помага на мъжа
си. Тя безплатно изпълнявала длъжността наставница въ жен-
ската гимназия въ София. Въ сръбско-българската война тя съ
забѣлѣжително самопожертвование помагала на раненитѣ сърби
и българи.

Движението въ полза на съединяването двѣтѣ Бълга-
рии тѣй сжщо било водено отъ Каравелова. То отдавна било
подготвено въ умоветѣ. Въ послѣдната 1884 г. по тоя поводъ
биле съставени въ главнитѣ български градове на сѣверъ и
на югъ отъ Балкана — адреси къмъ великитѣ държави. Това
било напълно национално движение, и нито единъ чуждестра-
нецъ не знаеялъ за него и не го поддържалъ. Княза съвсѣмъ не
се договѣждалъ за това, което кроили въ Румелия. Той мирно
се кхпалъ въ морето около Варна, когато се явилъ къмъ него
Каравеловъ съ заявление, че се намиратъ въ прѣдвечерието
на неустраимо избухване на националното чувство. Алек-
сандръ го разбралъ и ималъ довѣрие къмъ своя министръ. Той
видѣлъ, че трѣбва да поведе законното народно движение, но,
че заедно съ това, трѣбва да го ръководи и да го умѣрява.
За честъ на Каравелова трѣбва да се кажи, че революцията
се извършила безъ проливание капка кръвъ и безъ никакви
крайни мѣрки противъ когото и да бжде. Самитѣ мюсюлмани
не оказали никакво съпротивление и нѣмали, впоследствие за
какво да се оплакватъ.

Главната заслуга на Каравелова, ми казваха, се заклю-
чава въ това, че той има вода, извѣстно направление, и че той
може да накара да му се покоряватъ. Когато рускитѣ офице-
ри трѣбвало да оставятъ българската войска, князь Кантаку-
зинъ, военния министръ и руский генералъ, се подсмивалъ
при мисълта, въ какво затруднение се озовава България. Кара-